

Vierde zondag van Pasen 2026, 26 april.

Evangelie: Johannes 10,1-11.

Roepingenzondag.

Afscheid van Oss.

50 jarig priesterjubileum

Het is dit jaar de 63 e keer dat op de vierde zondag van Pasen Roepingenzondag gevierd wordt. Het is mij overigens tot mijn dertigste jaar altijd ontgaan.

Specifiek gaat het dan over roeping tot het religieuze leven als zuster, broeder of pater of over roeping tot priester, diaken of pastoraal werkster – werker.

Soms wordt die bijzondere roeping zó benadrukt dat we vergeten dat het onze eerste roeping is als ‘gedoopt christen’ in het leven te staan.

Deze roeping heeft ieder van ons. Het is de roeping van iedere gelovige om door een toegewijd leven aan elkaars welzijn en geluk, te getuigen dat het Rijk Gods, Gods nieuwe wereld voor iedereen bestemd is.

Bijzondere roepingen - religieus of priester - in de kerk zijn vrije gaven van God die iemand tot zijn speciale dienst roept. Met een duur woord heet dat charisma: genadegave. Soms gebeurt het dat een roeping plotsklaps in je op komt: “met hart en ziel wil ik het klooster in”. Ik heb zo’n klap nooit gehad.

Toch leef ik graag in de gemeenschap van de Karmel.

Ik heb wel van kind af aan priester willen worden zonder goed te beseffen wat ik wilde. Vanaf mijn Eerste Communie was ik misdienaar. Ik voelde me thuis in de kerk. Toen ik in klas zes zat vroeg een kapelaan mij: “Wil je priester worden?” Zonder veel nadenken zei ik “Ja”. Nu vraag ik me weleens af:

Als die kapelaan dat nou niet gevraagd had, wat dan?

Een paar weken later kwam er een jonge pater bij ons thuis. Hij vroeg aan mijn ouders of ik een kennismakingsweekeind mocht doorbrengen op het kleinseminarie. Dat mocht. Mijn ouders benadrukten dat het een gewone middelbare school was. Na mijn eindexamen ben ik naar Nijmegen gegaan.

In 1965 was er voor het eerst een kandidaatsopleiding theologie. Er waren wel veel oud klein seminaristen. Over priester worden werd zelden gesproken.

Voor zover dat idee nog leefde, verdween het langzamerhand bij de meesten.

Ik kan niet zeggen dat ik wel een vurig verlangen had priester te worden.

Wel heb ik altijd als een vaag verlangen met me megedragen dat ik iets wilde doen in de kerk. Zo af en toe kreeg ik een scheut roepingsgevoel.

Vanuit de studie werd me zo af en toe een zin aangereikt die me tot vandaag toe inspireert. "Theologie behoedt in de samenleving de medemenselijkheid."

Johan Negenman docent Hebreeuws.

Zo'n zin is weer hoogst actueel in de ontzielde seculiere maatschappij van nu.

Een andere zin was: "Je moet iets voelen voor de kerk als gemeenschap". Frans Haarsma, hoogleraar pastoraaltheologie.

Stel je eens voor welke gaten er in een gemeenschap vallen als de kerk uit het dorp verdwijnt. Helaas is dat voor veel dorpen nu realiteit.

Toen ik pastorale stage ging lopen in een verpleeghuis kreeg ik pas door dat ik niet alleen pastor maar echt ook priester wilde worden. En toen ik dat hardop zei, was de reactie: "maar pastoraal werker worden is ook heel zinvol".

Toen was ik zo eigenwijs om te zeggen: "ik wil priester worden en dat pastoraal invullen. Ik wil priester worden om pastor te kunnen zijn".

"Als je dat zo graag wilt...", was de toestemming.

Op 25 april 1976 heeft Mgr Möller mij tot priester gewijd in de Scheppingskerk.

Op de zondag van de Heilige Drie-eenheid vroeg pater Theo Mentink of ik de avondmis in deze St. Josefkerk van hem wilde overnemen.

Mijn roeping was een sluimerend proces dat pas laat tot bloei kwam, maar wel werd gevoed door kerkelijke betrokkenheid, door het leven in de Karmel, door maatschappij betrokken spiritualiteit, door oefeningen in het pastoraat.

Door je wijding word je priester. Je wordt pastor door de dagelijkse omgang met God... en met zijn mensen. Zijn kudde in de termen van het evangelie. Ik vond en ik vind mijn roeping tot priester eigenlijk helemaal niet zo bijzonder en verheven. Het was, denk ik, gewoon mijn weg. Mijn ouders zeiden altijd: "Je bent maar een gewone jongen". "Nou...", zeiden mijn zussen dan. Achteraf besef ik pas wat voor moeite het was voor mijn ouders om mij te laten studeren. Ondanks dat ik weinig thuis was, is de band met mijn zussen en zwagers altijd uitstekend gebleven. Er is veel reden tot dankbaarheid. Het evangelie van vandaag is een gelijkenis. Pas in vers 11 horen we dat Jezus zich de Goede Herder noemt. Vandaag noemt Jezus zich de deur van de schapen. "Ik ben de deur", zegt Hij. Je moet niet te gauw denken dat je als pastor als de Goede Herder bent. Als Jezus de Deur is dan kunnen we pastores beter als deurwachters zien. Het is de taak van de pastor als deurwachter om mensen door de deur die Jezus is, heen te leiden. Een deur heeft twee kanten die je nooit tegelijk ziet. De ene kant kun je zien: dat is de wereld waarin we leven. Een wereld die verre van volmaakt is. Een wereld die onder de maat van menselijkheid leeft. Maar ergens in die wereld zijn er sporen van een wereld aan de andere kant van de deur: een wereld van dienstbaarheid, van vrede en gerechtigheid, van daadkrachtige liefde en betrokkenheid op het lot van wie kwetsbaar is. Een nieuwe wereld die God voor ons heeft gewild. Nog niet te zien, en toch reëel ! Deurwachters wijzen mensen op Jezus die de deur is, tussen onze wereld nu en de wereld zoals God die voor ons wil. Jezus is de Middelaar die in een chaotische wereld heeft voorgeleefd hoe een humane wereld kan groeien. Door de onmenselijke dood aan het kruis heen heeft God Jezus doen opstaan om ons een nieuwe en duurzame menselijkheid te geven. Iedere Eucharistieviering geeft ons een blik op dat nieuwe en humane leven.

Als wij straks 'door Jezus heen' naar buiten lopen dan weten we wat ons te doen staat: samenleven in liefde en dienstbaarheid.

Vandaag vier ik met u dat ik vijftig jaar priester ben en door tien jaar omgang met u gegroeid ben ik het pastor worden. Ik heb tien mooie jaren met u opgetrokken en ben u dankbaar voor uw vriendschap en geduld. Graag beveel ik u aan aan de zorg van Kees en Ronald.

Pastor Tom Buitendijk o.carm.

Collecte

Als klein seminarist droomde ik ooit als missionaris naar Ghana te gaan.

Nu is Nederland een missieland geworden.

Misschien is het toch maar goed dat ik gebleven ben. Maar dat is aan u.

Margreet Carpaij is wel gegaan en dat bewonder ik in haar.

Je leven wijden in een ver land aan kinderen is haar roeping.

Ik bleef. Zij is gegaan.

Graag wil ik haar samen met u helpen om de uitbreiding van de school mogelijk te maken. Dat is een mooie manier om uw dankbaarheid aan mij te laten blijken. Dank voor wat u geven gaat.

Contactgegevens:

contact@lumenmundi.nl

+31610113987

Nederland:

KVK: 82783039

RSIN: 862602907

Voor een bijdrage aan de school

Stichting Lumen Mundi

IBAN: NL58TRIO0320384950